

Dziś prorocत्वach

Zmiany w papieżstwie

W nim też znaleziono krew proroków i świętych, i wszystkich, którzy zostali pomordowani na ziemi - Obj. 18:24.

Benedykt XVI, powołując się na psychiczne i fizyczne wymagania konieczne do sprawowania pełnionej przez siebie funkcji zaskoczył Kościół katolicki, kiedy ogłosił swoją rezygnację. W ten sposób stał się pierwszym papieżem w ciągu ostatnich 700 lat, który z własnej woli ustąpił. Niemiecki kardynał Joseph Ratzinger został wybrany w roku 2005 głosami katolickich konserwatystów, którzy wierzyli, że może on „poprawić mdłą postawę, która była w stanie przeniknąć do życia katolików” (artykuł New York Times, komentujący wybór Josepha Ratzingera na papieża). Wielu obserwatorów stoi na stanowisku, że Benedykt nie zainicjował oczekiwanego ożywienia Kościoła. Krytycy twierdzą, że jego pontyfikat pogorszył obraz Kościoła, biorąc pod uwagę skandale seksualne wśród duchowieństwa, brak załatwienia problemu rozłamu do jakiego doszło na gruncie nieakceptowania postanowień Soboru Watykańskiego II przez część kleru oraz widoczną akceptację islamu jako filozofii religijnej.

Prawdę mówiąc, poprzednik Benedykta, Jan Paweł II, również nie rozwiązał problemu powszechnej pedofilii w kościele, która kosztuje miliony dolarów wypłacanych odszkodowań. Niektórzy teolodzy katolicki mówią, że rezygnacja Benedykta podważy decyzje przyszłych papieży i da się argumentom krytyków, którzy twierdzą, że papież powinien być osobiście odpowiedzialny za problemy w kościele.

Zmiana w postrzeganiu papieżstwa

Chociaż papież nadal cieszą się ostatecznym autorytetem w Kościele katolickim, to jednak ostatnie wydarzenia pokazują, że papież nie posiadają już autokratycznej władzy, jaka kiedyś charakteryzowała hierarchę Watykanu. Papież nie może już skutecznie grozić ekskomuniką „jako karą za nieprzestrzeganie przepisów. Nawet intelektualizm niemieckiego papieża nie pomógł mu uporać się z ogromem organizacji, jaką kierował. Przemawiają do innych kardynałów po swym wyborze, powiedział: „nie jestem administratorem”.

Brak zdolności organizacyjnych Benedykta znalazł swój punkt kulminacyjny w lutym 2013 r., kiedy to jego kamerdyner został skazany za kradzież poufnych listów do Benedykta i ujawnienie ich dziennikarzowi, jako ma-

teriał do pisanej przez niego książki. Wydarzenie to stawia przez nowym papieżem poważne wyzwanie, jak chodzi o zarządzenie biurokratycznemu nieładowi panującemu w Watykanie.

Osoby znajdujące się blisko problemów Watykanu twierdzą, że potężna Kuria podejmuje decyzje we wszelkich tematach, począwszy od nominacji biskupich, przez zamykanie kościołów, do unieważnienia małżeństw i dyscyplinowania księży pedofilów. O tym, jakie modlitwy należy uwzględnić w Mszy, decyduje komitet w Rzymie publikuje je tłumaczeniach Mszału. Darowizny dla Kościoła są w posiadaniu banku Watykanu, którego brak przejrzystości finansowej przyczynia się do rozpalenia gorzkiej debaty zarówno w Watykanie, jak i wśród urzędników Unii Europejskiej.

Po 35 latach rządów „papieskich uczonych”, którzy niewiele uwagi poświęcali zarządzaniu kościołem, mówi się o wyborze na papieża człowieka z udokumentowanymi zdolnościami do radzenia sobie ze skomplikowaną biurokracją. „Poszczególne biura muszą współpracować ze sobą, musimy kłaść większy nacisk na kolegalność i komunikację”, powiedział niemiecki kardynał Walter Kasper, szef watykańskiego biura ekumenicznego, który przeszedł na emeryturę w 2010 roku.

Organizacja Watykanu jest zwykle porównywana do średniowiecznego dworu, z papieżem jako absolutnym monarchą posiadającego pełnię władzy wykonawczej, prawodawczej i sędziowskiej. W rzeczywistości, funkcjonuje tam biuro prawne, ekonomiczne i wewnętrzne, które nadzoruje 400.000 księży. Trzy trybunały nadzorują prowadzenie spraw kościelnych, a liczne departamenty zajmują się poszczególnymi kwestiami duchownymi. W 1988 roku papież Jan Paweł II wydał dokument „Pastor Bonus”, który stanowi konstytucję formującą szereg grup w hierarchii Watykanu.

Papieżstwo z punktu widzenia Pisma Świętego

Historia papieżstwa naznaczona jest skandalami, niemoralnością, antysemityzmem i wykorzystywaniem władzy świeckiej do karania swych przeciwników. Papieżstwo stoi za okrucieństwem wypraw krzyżowych i paleciem na stosach tzw. heretyków. W czasach Nowego Testamentu zarówno Żydzi, jak i chrześcijanie nazywali Rzym „Babilonem”. Biblia opisuje Babilon jako siedzibę władzy i potęgi Imperium Rzymskiego, które panowało nad królami ziemi (Obj. 17:18), posadowione było na siedmiu wzgórzach (Obj. 17:9), było centrum światowego handlu (Obj. 18:3), niszczyło narody (Obj. 17:2) i prześladowało świętych (Obj. 17:6).

Począwszy od rzymskiego cesarza Konstantyna, Kościół rzymskokatolicki zjednoczył się z królami ziemi, twierdząc jednocześnie, że jest prawdziwą oblubienicą Chrystusa. Pismo Święte opisuje to jako nierząd: „A inny anioł, drugi, przyszedł w ślad mówiąc: Upadł, upadł wielki Babilon, co winem zapalczywości swego nierządu napoił wszystkie narody!” (Obj. 14:8). Św. Jan pisze również: „A na czole jej wypisane było imię o tajemniczym znaczeniu: Wielki Babilon, matka wszetecznic i obrzydliwości ziemi” (Obj. 17:5). Nieczystość symbolicznego Babilonu zainfekowała wszystkich, którzy się z nim zetknęli. Apostoł Jan powiedział, że ta „kobieta była przyodziana w purpurę i w szkarłat, i przyozdobiona złotem, drogimi kamieniami i perłami; a miała w ręce swej złoty kielich pełen obrzydliwości i nieczystości jej nierządu” (Obj. 17:4).

Opis św. Jana opiera się na proroctwie dotyczącym historycznego, starotestamentalnego Babilonu: „Tak bowiem rzekł do mnie Pan, Bóg Izraela: Weź z mojej ręki ten kielich wina gniewu i daj z niego pić wszystkim narodom, do których cię wysyłam, aby piły i zataczały się, i szalały przed mieczem, który między nie posyłam” (Jer. 25:15-16). Następnie, prorok Jeremiasz wymienia około dwudziestu narodów, po czym dodaje: „I powiedz im: Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Pijcie, upijcie się i wymiotujcie, i padnijcie, aby już nie powstać przed mieczem, który Ja między was posyłam! Lecz jeśli by nie chcieli wziąć z twojej ręki tego kielicha, aby pić, wtedy powiedz im: Tak mówi Pan Zastępów: Musicie pić!” (Jer. 25:27-28).

Ostateczny upadek Babilonu podsumowany został w taki sposób: „I podniósł jeden potężny anioł kamień, duży jak kamień młyński, i wrzucił go do morza, mówiąc: Tak jednym rzutem zostanie strącone wielkie miasto Babilon, i już go nie będzie” (Obj. 18:21). To, czy Kościół zdoła odzyskać swą wysoką pozycję przed ostatecznym upadkiem, jest przedmiotem wielu dyskusji.

Większość zgadza się z wykładnią proroctw, która sugeruje, że bogactwo jakie teraz znajduje się w rękach papieżstwa i innych podobnych organizacji uczestniczących w tym „nierządzie”, zostanie wykorzystane dla powszechnego dobra: „Lecz jego zyski i jego zarobek za nierząd będą poświęcone Panu, nie będzie się go gromadziło ani chowało, lecz jego zysk przypadnie tym, którzy są w służbie Pana, aby się mogli najeść do syta i okazałe się ubrać” (Izaj. 23:18).

Problemy na łonie Kościoła katolickiego i poza nim są wskazówką, że cały fałszywy system religijny chyli się ku upadkowi. Po jego zniszczeniu, zastąpi go prawdziwa teokracja Królestwa Bożego. Ofiarami pedofilii wspomnianej powyżej są przede wszystkim katolicy. Tysiącletnie królestwo Chrystusa będzie dla nich nowym początkiem, podobnie jak dla tych, którzy w dobrej wierze i nieświadomości podążali za nauczaniem Kościoła powszechnego. Apostoł Jan wspomina, że w królestwie nie będzie świątyni, „albowiem Pan, Bóg, Wszchemogący jest jego świątynią, oraz Baranek” (Obj. 21:22). Będzie jeden kościół i wszyscy, którzy wierzą, będą czcić jednego prawdziwego Boga. Będzie to wspaniałe Królestwo!